

BRAK iz
računa

FELIŠA KINGSLI

Prevela Vesna Rakonjac

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2020.

Naziv originala:
Felicia Kingsley
MATRIMONIO DI CONVENIENZA

Copyright © 2017 Newton Compton

This edition published in agreement with the Proprietor
through MalaTesta Literary Agency, Milan

Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03356-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Za one koji su uvek verovali u bajke.
Za one koji nikad nisu.

DŽEMINA VERZIJA

Čini mi se da već satima sedim na dvosedu u tišini čekaonice. Na stočiću je gomila časopisa, svi sa temom finansija i stari magazini *Low society* koji nikog ne zanimaju, barem mene ne zanimaju.

Ubacili su mi sastanak između jedan i dva, iako sam objasnila da bi trebalo da budem u pozorištu na matineu, ali nije bilo alternative u zgušnjutom rasporedu Dereka Vortona.

Iskreno, pojma nemam šta uopšte radim ovde, niti zašto sam pozvana, ali sekretarica, asistent, kako mi je oštro naglasila, nije želela da mi da nikakvo objašnjenje.

Nadam se da mamu i tatu nije uhvatila carinska policija zbog unošenja „aromatičnih trava“ iz Indije.

Konačno se začuje prigušeni zvuk brave i otvore se masivna vrata na kojima se pojavljuje Derek.

„Džema, izvoli“, poziva me srdačno.

Derek je uvek izgledao starije od svojih vršnjaka, a od kada je preuzeo očevu kancelariju, to je postalo još očiglednije: ljubazan je, učtiv i nasmejan, ali s izgledom četrdesetogodišnjaka. Odela klasičnog stila krojena po meri kao i košulje *regimental* ne doprinose da izgleda ležernije.

„Volela bih da mogu da ćaskam i da saznam kako si i tako to, ali za manje od sat vremena glumci treba da izađu na scenu, a ja moram da ih našminkam. Adrijana će me otpustiti ako i danas zakasnim, tako da brzo saspi šta imaš“, kažem odsečno.

Pored toga što imam malo vremena, stvarno sam uznemirena i pokušavam odmah da pređem na stvar. Želim da saznam zašto sam ovde jer za svojih dvadeset pet godina, hvala bogu, nikada nisam imala potrebu za advokatima.

„Pretpostavljam da te zanima zašto si ovde. Najkraće rečeno, zvao sam te zbog nečega u vezi sa tvojom bakom Katrionom.“

„Dereče, ne znam da li znaš, ali ona je preminula pre mesec dana.“

„Veoma sam dobro upoznat sa tim. Upravo o tome se i radi. Svojevremeno je odredila mog oca za izvršioca testamenta. U međuvremenu sam ja preuzeo njegove klijente“, kratka pauza kako bi se uverio da ga pažljivo slušam. „Tvoja baka je ostavila testament.“

„Nisam imala pojma.“ Nisam videla baku godinama, a tih nekoliko puta kad smo se srele sigurno nismo razgovarale o takvim stvarima.

„To su stvari koje se drže u tajnosti tako da korisnici uglavnom i ne znaju ništa o tome.“

„Korisnici?“

Derek se nasmeši izvlačeći list papira iz neke sjajne fascikle. „Da bude jasnije: tvoja baka je razbaštinila tvoju majku zbog njenih životnih izbora.“

„Kad to tako kažeš, ispada da je moja majka kriminalac. A u stvari, samo je želela da se uda iz ljubavi umesto za nekog stranca kojeg bi izabrali baka i deka.“

„Prema mišljenju tvoje bake, ona je od tada nedostojna prava na nasleđivanje. Ne bi ostavila nasleđstvo – izvini, citiram njene reči – ‘osobi koja je skrenula s puta, kao i njenom suprugu nikogoviću.’“ A zatim mi pokazuje papir. „Pogledaj. Evo ovde piše, svojeručno napisano.“

Letimično bacam pogled na rukopis. „Uvek sam mislila da je moja baka bila baš dražesno biće“, prokomentarišem ironično.

„Sve u svemu, Katriona je odredila tebe kao naslednika.“

Zinem od čuda. Žvaka mi ispada iz usta, ali je ja spremno vratim nazad i nastavljam da žvaćem. „Mene?“

„Da, ti nasleđuješ njenu pokretnu i nepokretnu imovinu.“

„Pokretnu? Dođavola!“ živim u jednosobnom stanu, gde bih pobogu mogla da smestim sav njen nameštaj?

„Upravo tako, to je baš veliko nasleđstvo! Kada budeš imala više vremena, pokazaću ti čitav inventar.“

Samo od te pomisli počinjem da se vrpoljim na stolici kao da sam primorana tu da sedim.

„Morao sam da te pozovem kako bih te pitao da li nameravaš da prihvatiš ili odbiješ nasleđstvo?“

„Misliš da sam luda? Naravno da prihvatam! Gde da potpišem?“

Derek se uozbilji. „Postoji klauzula u vezi sa nasledstvom.“

„Klauzula?“

„Da, jedna začkoljica, *conditio sine qua non**“, nastavlja on.

„Nemoj molim te da počinješ sa tim pravnim terminima...“

„Tvoja baka je uslovlila nasledstvo brakom. Sve dok se ne udaš, ne možeš da raspolažeš nasleđenim sredstvima.“

„Iz ovih stopa? Odmah? Sad?“

„Ne, Džema. Imaš vremena koliko želiš.“

„Hvala bogu! Moraću da ubedim Alehandra. Znaš, zabavljamo se tek skoro mesec dana, ali ko zna! Ljubav čini čuda!“ Bacam pogled na sat koji stoji na kaminu iza Derekovih leđa. „Sada stvarno moram da bežim. Umetnički direktor verovatno već stoji na vratima garderobe i više na sav glas.“ Dok to govorim, ustajem i brzo navlačim na sebe jaknu lila boje od eko kože.

„Izvini, Džema, ali da li taj Alehandro ima neku titulu?“

„U kom smislu?“ Ne sviđa mi se taj njegov ton istražitelja.

„Baka te imenuje za svoju naslednicu samo u slučaju da se udaš za čoveka plemićkog porekla, koji poseduje izvesnu titulu.“

„Molim?!“, uzvikujem šokirana.

„Odnosno, slobodna si da izabereš muža među plemićima Ujedinjenog Kraljevstva...“, zatim nastavlja da čita testament: „... Belgije i Danske. Ali ne i iz Francuske, zbog toga što je Francuska republika.“

Verujem da je Derek poludeo. Ili bar mislim da jeste. Međutim, on je prilično ozbiljan.

„Odnosno, nikada neću dobiti nasledstvo! I zašto si me onda uopšte zvao? Sve ovo je potpuni apsurd!“

„Moja je dužnost da te o svemu informišem. Bilo je pedeset-pedeset da ćeš odbiti ili ne. Mogla si i potvrdno da mi odgovoriš.“

„To je potpuno besmisleno. Ispada da je i mene razbaštinila, izlazi na isto. Potpuno je suludo to što je mene imenovala! Moja majka se nije udala iz računa, a neću ni ja!“

„Baka je tebi želela drugačiju sudbinu.“

„Ma neka ide dođavola i moja baka i njena fiksacija plemenitim rodom!“

Derek pokušava da me umiri dok me prati do vrata.

* *Conditio sine qua non* (lat.) – uslov bez koga se ne može, neophodan uslov. (Prim. prev.)

„Testament ostaje validan sve dok ga formalno ne odbiješ. Prihvati moj savet: dobro razmisli o svemu hladne glave, sutra ili prekosutra...“

Pozdravljam ga odsutno i razmišljam o baki: besna sam, nikada ne bih od nje očekivala da mi tako smesti!

Kada stižem u pozorište, glumci su se već uskomešali zbog mog jednosatnog kašnjenja. Da, nakon što sam izašla iz Derekove kancelarije, metro se ničim izazvano zaglavio u tunelu između stanica Embankment i Čering Kros. London u vreme špica ne oprašta.

Pokušavam da se ušunjam u garderobu, ali me Adrijana čeka na hodniku kako bi me dobro izgrdila. Ona je umetnički direktor, došla je iz Milana, i svi je zovemo „italijanska muštra“: bez smisla za humor, nikada ne jede i samo radi.

„Hvala ti što si nas udostojila svog prisustva. Stvarno bih želela da provedem narednih četvrt sata slušajući o tvojoj neadekvatnoj i jadnoj nekompetentnosti, ali predstava samo što nije počela i imaš čitavo društvanje da našminkaš. Po-kre-ni se. I počni sa Anželik pre nego što upadne u plačnu krizu i izgubi glas.“

„Izvini, Adrijana.“ Ali ona mi je već okrenula leđa kako bi prišla Oliveru, reditelju.

Histerični glumci! Sve dvadeset troje našminkala sam za rekordno vreme u poslednjih deset sekundi pre dizanja zavese.

Uzimam šminku i premeštam se iza kulisa, spremna da ih ponovo sredim na izlazu. Ima već dve godine kako ovde radim, uz osam repriza nedeljno napamet znam mjuzikl i tačno znam kada i gde sa scene silaze glumci. Prve godine je bilo veoma zabavno, svi smo se zbližili i postali smo prava velika družina.

Oliver je još bio u braku sa Medejom, primadonom i sopranom; Majkl, mahnuti Škot sklon alkoholu, bio je tada umetnički direktor, a Sara, moja tada skoro pa najbolja prijateljica, bila je kostimograf.

Zatim je Majkl upao u alkoholnu komu pa je Adrijana morala definitivno da ga zameni; Oliver i Medeja su se razveli; Medeja je promenila trupu i na njeno mesto je došla nestabilna i preemotivna Anželik; Oliver je pao u depresiju, i na kraju, Sara je odlučila da okuša sreću na Brodveju i otišla je u Njujork.

Ja sam, međutim, ostala ovde da krpim kostime u slobodno vreme, sa histeričnom primadonom, sadistički nastrojenim umetničkim direktorom i rediteljem sklonim napadima panike.

Verujući da sam stekla dovoljno iskustva, mada u okviru sekundarne produkcije, počela sam da šaljem CV umetničkim direktorima glavnih mjuzikala Vest Enda kao što su: *Mama mia!*, *Jadnici*, *Fantom iz opere*...

Još čekam odgovor, uverili su me da će kontaktirati sa mnom. Ne verujem da bi moj odgovor pitanjem „Čijem?“ na njihovo pitanje „Šta mislite o stilu Endrua Lojda Vebera?“ mogao baš da ima presudni uticaj.

I dalje sam u kontaktu sa Sarom i rekla mi je da će me obavestiti ako naiđe na nešto dobro za mene tamo u Njujorku. Menjala bih sve što ovde imam za posao u Njujorku; London mi postaje tesan, sa svom tom svojom maglom, ozbiljnošću i monarhijom... Doduše, Sari je lako, ona je iz bogate porodice i nije joj problem da i u Americi živi na visokoj nozi. Ja i ovde moram da stegnem kaiš.

Još živim sa roditeljima u jednoj maloj zgradi u Luišamu, jednom od jugoistočnih kvartova Londona, koji nema baš dobru reputaciju. Ako je tačno da stanovnici Londona ne vole baš da zalaze južno od Temze, onda sam ja upravo na ekstremnom jugu. Kada sam dobila prvo zaposlenje, imala sam i dva otvorena računa, tako da nisam sebi mogla da priuštim da iznajmim stan negde u centru grada, pa su se mama i tata dogovorili sa vlasnikom zgrade da preurede naš suteran u jednosobni stančić. Nije tako ni mali, imam čak i prozor! Tačno je da pod njim nekad zadrema neka skitnica i da ne ulazi mnogo svetlosti, ali ga bar imam.

Sara je živela u jednosobnom stanu u Fulamu, ali pravom, novom, od koga zastaje dah, često sam ostajala da prenoćim kod nje, bar do trenutka dok nije počela da se zabavlja sa Derekom. Da, sa Derekom, advokatom. Bili su komšije, on je živio na spratu iznad i kada su se verili, prešli su da žive kod njega jer je njegov stan bio mnogo veći. I upravo sam tako upoznala Dereka, koji je tada bio još pripravnik u advokatskoj kancelariji svog oca. Nismo bili mnogo prisni, ali kada je Sara otišla u Njujork, često je navraćao u pozorište, pomalo iz navike, i onda bismo otišli zajedno na piće. Išli bismo i na utakmice zajedno nedeljom i navijali za Arsenal, a onda se priključio advokatskoj komori i više nije išao na utakmice kako ne bi bio uvučen u neku tuču. Tek danas sam otkrila da je bakin advokat. Svet je zaista mali!

Moja baka. Na ulici viđam gomilu ljupkih baka koje izvode u šetnju svoje unučice, vode ih u školu, kupuju im gomilu poklona i glupavih grickalica. Moja baka Katriona je uvek sa mnom bila na distanci. Nikad nije bila baka već samo Katriona. Katriona, i to je bilo dovoljno.

Retko sam je viđala, a malo smo i razgovarale. Majka mi je dozvoljavala da je viđam što je manje moguće, a ni baka nije insistirala da bude sa mnom. Osoba sa kojom je razgovarala manje od mene je definitivno bio moj otac.

Od nje su mi stizale čestitke za Božić i rođendane. Obično je to bila poruka na pergamentu sa jednim sterilnim „Srećno“ i ček u iznosu od petsto funti. Platila mi je protezu za zube i tri godine sam je mrzela.

Bila sam tako srećna što moji nisu mogli da priušte da plate zubara i nije mi bilo bitno što su mi zubi krivi sve dok mogu da žvaćem žvake i gumene bombone u obliku medvedića.

I to nije sve: kada sam imala šest godina, Katriona se ponudila da plati školarinu za jednu, prema njenim rečima „uglednu školu“, i tako sam je ja pohađala četiri meseca. Malo posle Božića, moji roditelji su otkrili da je školski savet sačinjen isključivo od konzervativaca te su me ispisali kako bi me poslali u državnu školu uz veliko neslaganje i protivljenje moje bake.

U narednom periodu sam je viđala jednom godišnje, kao da sam na nekoj vrsti propitivanja: koliko sam porasla, jesam li zdrava, da li mi dobro ide u školi. Skoro uvek bih je razočarala i svaki put kad bih otvorila usta da nešto kažem, ona bi prevrnula očima.

Živela je u jednoj od onih monumentalnih kuća u blizini Grosvenor skvera. Kad bih danas tamo otišla, sigurno bih pokucala na pogrešna vrata. To se desilo i uoči bdenja pred sahranu. Pozvonila sam na vrata identične kuće, ali u ulici pre njene. Katriona nije bila toliko stara kad je umrla, a ni bolesna. Imala je infarkt prethodnog dana, tako je bar rekla kućna pomoćnica.

Nisam plakala. Znam da je normalno da se plače kad ti umre baka, ali iako sam mislila na najtužnije stvari, nisam uspela da pustim ni jednu jedinu suzu. Moja majka je, međutim, plakala. Plakala je danima, možda zato jer je sad izvesno da se nikada neće pomiriti. I ostala je dugo na bdenju; ja sam, međutim, brzo zbrisala jer sam morala da stignem na vreme u pozorište na večernju predstavu. Baš kao i danas.

EŠFORDOVA VERZIJA

Mrzim da vozim po gradu. Saobraćaj je usporen, ulice su prepune drumskih razbojnika koji ignorišu zakone ulice i primoran sam da zatvorim prozore zbog smoga. A naročito za vreme špica.

Jasno sam naznačio Dereku da izbegava da me poziva u vreme kad je nemoguće da do njega stignem, jer ja sam čovek koji voli da bude napolju i ne želim da provodim sate i sate u automobilu.

Juče u dva bi recimo bilo idealno vreme, već sam bio u gradu zbog skupštinskog zasedanja, ali nije moglo bog zna šta da se uradi jer je samo sekund pre nego što sam ga pozvao zakazao sastanak nekoj klijentkinji.

I zato sam sad ovde, zaglavljen u saobraćajnoj gužvi u podne, brojim prolaznike čekajući da se ovi ispred mene odluče na pokret.

Kada sam stigao u kancelariju, Derek je čitao *Tajms*.

„Ešforde! Uđi, raskomoti se! Već te neko vreme očekujem!“

„Šališ se? Bio sam u saobraćajnoj blokadi najmanje četrdeset minuta. Sledeći put dođi ti u Denbi hol!“

„Kad smo kod Denbi hola, je l' sve u redu? Majka ti je dobro?“

„Manje-više, sve je kao i obično. A moja majka, nepodnošljiva kao i obično.“

Derek poznaje moju majku i ne može da se suzdrži da se ne nasmeje. „Vreme prolazi, ali se ona ne menja!“

„Da“, složim se. „Samo misli o tome kako će u Bat na nekoliko meseci, usred sezone.“

„U Bat? Banju? Predivno!“

„Naravno da ne u banju. Majka ne bi išla na javna kupališta ni pod pretnjom puškom. Šta ti pada na pamet! Biće u Gornjem Svejnzviku, našem imanju u Somersetu.“

Derek izgleda zbunjeno. „Imanje u Batu?“

„Da, Dereče. Na tri milje je od centra, građevina u gregorijanskom stilu, četiri jutara pod parkom, sećaš se?“

Derek izgleda kao da ima napad panike i naginje se sav koncentrisan na prelistavanje gomile dokumenata koja stoje na radnom stolu. „Kako si rekao da se zove?“

„Blič haus“, podsećam ga. Da li je on to danas iznenada zaglupavio?

„Blič haus... Blič haus...“, ponavlja za sebe kao kakvu mantru, a onda, nekoliko minuta pošto je pogledao neki dokument, nabra čelo. „Blič haus? Gornji Svejnzvik?“

„Baš to sam ti rekao pre minut“, potvrđujem.

„Ešforde, jesi li siguran da ti je majka tačno rekla da ide u Bat na vaše imanje?“

„Ne bi ništa drugo moglo biti...“ Ne razumem šta to bulazni.

„Razlog zbog kojeg sam te pozvao jeste tvoja ekonomska situacija. Kada si se poslednji put sastao sa svojim finansijskim savetnikom? Je l' prošlo mnogo vremena?“

Njegov ton počinje da me zabrinjava, tako da i moj glas postaje nesiguran kad mu odgovorim. „Kada sam poslednji put razgovarao sa Smitom? Pre šest meseci kad mi je umro otac. Imao sam nameru da se ponovo sa njim sretnem za par meseci zbog odlaganja.“

Derekovo lice poprima alarmantan izraz. „Za dva meseca biće prekasno. Ešforde, shvatam da si meni i Smitu poverio upravljanje tvojim dobrima i da si se na taj način rasteretio obaveze da se lično time baviš, ali moram da te posavetujem da budeš savesniji kad su periodični sastanci u pitanju.“ Derek pravi pauzu, a onda nastavlja još ozbiljnije. „Smit i ja se poznajemo još sa Oksforda i često se uzajamno konsultujemo u vezi sa poslom. Poslao mi je izveštaj obaveštavajući me da mu je situacija izmakla iz ruku i da postoje velike poteškoće u vezi sa tvojim računima. Treba da se napravi dogovor sa bankom.“

„Poteškoće sa računima? O čemu to pričaš? Pre šest meseci nikakvih problema nije bilo sa mojim računima!“

„Stvari su se promenile“, Derek me zbunjeno gleda. „Zar je moguće da ih nikada nisi prekontrolisao?!“

„Ja ne kontrolišem! Plaćam Smita da to radi! A tebe plaćam za upravljanje mojom nepokretnom imovinom!“, pokušavam da se odbranim. „Smit mi kaže koliko mogu da potrošim, a o ostalom on vodi računa. A hoće li mi sad molim te reći u čemu je problem?“

„Evo odmah ću. Kada ti je otac umro, postao si vojvoda od Berlingama, nasledio si titulu, imanja i sve ostalo. Pored toga, akcije, u koje je tvoj otac investirao skoro ceo kapital, poslednjih meseci padaju budući da su firme koje su ih izdavale zapale u tešku krizu. Sada, u svojstvu tvog pravnog zastupnika, moram da reagujem oprezno radi tvog interesa nudeći banci imanje u Batu kao garanciju dok tvoj račun ponovo ne bude napunjen.“

„Nadam se da se šališ?“, pitam u neverici.

„Nažalost ne, račun je prazan.“

Sve više zapanjen, gledam cifre pred sobom. „Ali kako je nestao sav novac? Nemoguće da je moj otac sve investirao!“

„Sva dobra koja poseduješ imaju svoje vlastite troškove: takse, održavanje, savetnici, personal, pored tvog prilično rasipničkog stila života... Banka ti je dozvolila plaćanje na odloženo, ali sada traži povraćaj.“

„Mi ovde pričamo o tri miliona funti!“ protestujem.

„Da budemo precizni, račun u banci je na pet miliona funti, ostatak je mogući gubitak koji bi mogao da pronikne iz eventualnih propalih investicija još iz vremena tvog oca. Banka je, ne pitaj me kako, ali znam da je moguće i prihvatljivo, verovatno došla do saznanja o privremenoj situaciji u vezi sa tvojim sredstvima i zbog toga traži da odmah vratiš maksimalni iznos kredita preteći opozivom i nameravajući da preduzme legalnu akciju protiv tebe, odnosno kao alternativa tome je da im daš prikladnu garanciju.“

„Prokletstvo!“ proklinjem uzdržavajući se da ne lupim pesnicom o sto.

„Zbog toga sam, kada si mi rekao da tvoja majka planira da ide u Bat, shvatio da između tebe i Smita nije bilo razmena informacija. Među svim tvojim posedima, imanje u Batu je bilo najprikladnije da se založi kao garancija.“

Poskočio sam napred sa stolice kao da me je naslon opekao. „Nemoguće! Majku će strefiti infarkt ako sazna da smo bez novca!“

„Onda Denbi hol“, uzvraća Derek kratko.

Sada sam potpuno siguran da je moj advokat nedvosmisleno poludeo. „Denbi? Ali to je porodična rezidencija sa istorijom! Nema ni govora o tome!“

„Ešforde, treba ti novac i to odmah“, oštrije će on.

„Moraš da kreneš u razmatranje prodaje neke od tvojih nekretnina, u suprotnom, s obzirom na tvoju nemogućnost plaćanja, banka bi mogla legalno da pristupi čak i zapleni imovine.“

„Dereče, treba mi vremena.“

„Moraš da odeš do banke i da razgovaraš sa bankarskim službenikom“, nastavlja on.

„Razmisliću o tome, ali ti moraš da mi nađeš neko rešenje“, to kažem pre nego što izađem iz kancelarije.

Hteo sam da skoknem do kluba i da vidim ko je tamo, da čujem šta ima novo, ali me je prošla volja.

Ja sam ubogi siromah. Ja, dvanaesti vojvoda od Berlingama, suočen sam sa izvršiteljima pred vratima!

Kako sad da se predstavljam u društvu?

Kad me pitaju „Čao, Parkeru, šta ima?“, ne mogu da odgovorim „Ma sve je super, dekintiran sam!“

Da ne pričam o činjenici da ne mogu sebi da priuštiti da pozovem turu viskija svojim ortacima. Baš bi bio divan prizor kako mi odbijaju kreditnu karticu u javnosti. Ne, mora da je posredi greška! Mora da postoji neko rešenje!

Pritiskam gas i jače nego što je potrebno kako bih se izgubio iz Londona što je pre moguće, kao da je problem koji je nastao vezan za sam grad i želim milijama da ga ostavim iza sebe.

Kada stižem u Denbi hol, ne mogu da nađem nikog od posluže da mi otvori kapiju.

Zašto ova prokleta kuća inače vrvi od ljudi kad nema nikog u blizini kad ti treba? Može li se znati gde to uzaludno završava moj novac kad ja moram da izađem iz auta i sam otvorim kapiju?

Svakako, sad još postavljam sebi glupava pitanja. Dovoljno je bilo da stignem do vrata pa da primetim kako je majka okupila sve, od konjušara do poslužitelja, pa preko kuvarica do vozača i baštovana.

„Dobar dan, vaša milosti, dobro došli“, pozdravlja me Lens, majordom, koji očigledno namerava da prenese, koliko mi se čini, čitav nameštaj iz istočnog krila.

„Lense? Možeš li da mi objasniš šta se to ovde dešava?“, pitam okružen uskomešalom poslugom koja deluje prilično zaposleno.

„Vojvotkinjino naređenje.“

„Podrazumeva se, ali zašto?“, insistiram dalje.

„Kako bi sve prenela u Bat“, odgovara Lens, i dalje ljubazno.

Čujem poznati zvuk potpetica koji odjekuje po mermeru ulaznog stepeništa. „Potrebno je revidirati raspored nameštaja i pokućstva. Kako u Batu, tako i ovde“, govori ženski glas despotskog prizvuka, tik iza mojih leđa.

Okrećem se i vidim majku kako stoji u do vratku, prekrštenih ruku i gleda me izazivački.

„Zašto bi to uopšte bilo potrebno?“, pitam je.

„Zato što si ti novi vojvoda od Berlingama i potrebno je zameniti sve tapete, stolnjake, salvete po kući sa tvojim inicijalima ispod grba, kao i veš. Samo po sebi se podrazumeva da to znači i promenu enterijera.“

„Nikad nisam zahtevao tako nešto“, prigovaram.

„Ja zahtevam. Već sam zvala i arhitektu; doći će sutra i počecemo zajedno da radimo na renoviranju Denbi hola. Zatim ću za dva dana otići u Bat i uradiću isto sa Blich hausom i...“

„Ne možeš da ideš u Bat!“, prekidam je vičući.

„Molim?“, gleda me kao da da sam to rekao nekom drugom.

„Obustavi sve, ne možeš da ideš u Bat.“

Bože, uradi nešto! Paralizuj je, zgromi je, ali ne dozvoli da ide u Bat!

Ona, međutim, ne izgleda kao neko ko me uzima za ozbiljno. „Oдавno nisam čula neku takvu glupost, a možda i nikad.“

I šta sada da izmislim? „Ne možeš! Imaćemo goste, a ti si mi potrebna ovde da ih ugostimo na pravi način!“

„Možeš da ih dočekaš zajedno sa Poršom, ostavićete dobar utisak...“

„Ne! Ovo su veooma važni gosti, moraš ti da ih dočekaš.“

„A ko bi to bio? U proteklih šest meseci uopšte nije bilo poseta!“, uzvraća iznervirano.

Bolna primedba koja iz dana u dan pogoršava raspoloženje moje majke: vojvoda sam šest meseci, a još uvek nam niko važan nije došao u posetu.

Pokušavam da dobijem na vremenu. „Ne mogu da ti kažem, to je tajna.“

Majka zakoluta očima, i dalje nestrpljiva. „A kada bi došli, može li se to znati?“

„Ne! Iznenadenje je u pitanju! Ne znam ni ja tačno. Mogli bi da stignu svakog trenu i zato si mi ti potrebna ovde.“

Majčino lice se promeni, a oči se razrogačiše kao da joj se prikazala Madona. „To je kraljica! Kraljica dolazi! I cela kraljevska porodica! I zbog toga ne možeš da mi kažeš, je l' tako? To je *top secret!*“

Šta sam to uradio? U ovom trenutku ne preostaje mi ništa drugo do da ostanem u igri. A ako se iz ovog izvučem, ja sam Bog. „Pa... Da, ali pravi se kao da ti ništa nisam rekao.“

„Slušajte me svi, prestanite da radite to što radite i vratite sve na svoje mesto. Planiramo kraljičinu posetu. Margaret, za mnom!“, viče majka i upućuje se odlučnim korakom ka svojoj radnoj sobi, a u stopu je prati njena družbenica i čopor ugojenih velških korgija. Mrzim te pse.

Da, moja majka ima i svoju družbenicu, ali ona više voli da je zove „ličnom sekretaricom“, jer je, bez obzira na svoja staromodna shvatanja, svesna da je u najmanju ruku smešno imati družbenicu u dvadeset prvom veku.

Ne вреди, nisam uspeo da obuzdam jednu od njenih ludorija, a da joj ne ubacim još luđu zamisao.

Ako ništa drugo, bar sam joj ograničio sredstva i hiljade funti koje bi nameravala da potroši.

Sada treba da se suočim sa mnogo hitnijim pitanjima.

Popeo sam se u očevu radnu sobu u očajničkom pokušaju da rekonstruišem svoju ekonomsku situaciju i da probam da razumem kako se desila ova katastrofa. Ne nalazim ništa. Baš baš ništa. Samo beskorisne papire, stara ubuđala dokumenta, poneki račun, ali ništa što bi mi koristilo. I on se uvek oslanjao na Smita, našeg finansijskog savetnika, a ovdje nema ničega.

Samo što sada shvatam da je bilo jako loše poveriti drugima nešto tako delikatno. Mislio sam, ako im je otac verovao, onda bi trebalo i ja. Ali sam loše mislio. No, od danas sam ja ovdje za ovim stolom i ne želim više da znam ni za kakve savetnike.

Dok se kao mačka šunjam i gazim po požutelim papirima rasturenim po podu, Lens mi se iznenada pojavljuje iza leđa i ja poskočim.

„Vaša milosti, izvinite. Video sam upaljeno svetlo i pomislio sam da je neko zaboravio da ga ugasi, nikako nisam mislio da ću vas prekinuti u poslu. Od ponoći je već prošlo dva sata.“

„Da li je moguće, Lense?“, kažem približavajući se leđima zidu, na koji se naslonim a laktove oslonim na kolena.

„Izgledate umorno, ako mi dozvolite da primetim.“

„Samo sam... Lense, da li ti je otac ikada pričao o svojim ulaganjima?“

„Vaš otac mi se često poveravao, ali ne i o svojim poslovima vezanim za finansije. Nešto nije u redu?“

„Ništa što je vredno pomena.“

„Da li bih smeo da vam preporučim okrepljujući san? Izgledate prilično uznemireno od kada ste stigli iz Londona.“

Klimnem glavom i pozdravim ga. On ode, a ja još malo ostanem pitajući se kako je, dođavola, tako nešto moglo da se dogodi ocu, trezvenom i opreznom, da dozvoli da bude namagarčen jednim tako katastrofalnim investiranjem.

I da me ostavi bez novca. Sa majkom koja mi diše za vrat!

Vraćam se za radni sto kako bih napregao um jer moram da smislim plan B.

Mogli bismo da otvorimo vrata naših dvoraca turistima! Na tu pomisao srce mi preskoči otkucaj: porodica Parker, od kada nosi titulu vojvodstva od Berlingama, uvek se hvalila činjenicom da nikako neće preurediti sopstvena imanja kako bi postala turistička atrakcija za debeljane u gumenim sandalama, kao što radi veći deo propalog plemstva koje je prinuđeno na tako nešto kako bi napabirčilo neophodni budžet za popravku krova ili kotla.

Nekoliko puta sam se preračunavao kako bih ocenio ovu strategiju, ali čak da tako nešto i zaživi, za to će trebati mnogo vremena: kako bih sakupio novac koji dugujem banci plus kamate, morao bih da uvedem organizovane posete u trajanju od barem šest godina. To je zaista mnogo vremena.

Zgužvam izvrljan papir i bacim ga u drugi kraj radne sobe čak do izrezbarenog zida.

Dok zatim prolazim galerijom kako bih došao do svoje sobe u kojoj na zidovima vise portreti mojih predaka, osećam težinu njihovih pogleda. Svi su tako ozbiljni, oštri, gledaju me sa visine i osuđuju me. Znam šta misle: da ja uopšte nisam dostojan da nosim titulu vojvode od Berlingama. Rizikujem da potpuno degradiram ime porodice Parker.

Sledeći put da zapamtim da ne prolazim ovuda već kroz galeriju gde je izloženo oružje! Duže se ide, ali bar ću da izbegnem ljutita lica mojih dragih dugopočivših rođaka.

A noćas nema ništa od spavanja.

3

DŽEMINA VERZIJA

Obožavam da pravim iznenađenja! Ono što najviše volim kod života parova su godišnjice i organizacija zabava iznenađenja. Kome se to uostalom ne dopada?

A tek pokloni?

Pa bombonjere?

Zatim ruže?

Znam, znam, oni koji se stvarno vole trebalo bi svakog dana da proslavljaju, ne samo za rođendane, godišnjice i Dan zaljubljenih, ali ja verujem u srećan kraj, princa na belom konju, jednom reči, verujem u bajke.

Verujem da će Alehandro, kada me bude video u donjem vešu od providne čipke, zubima da ga skine sa mene.

Upoznala sam ga u jednom kubanskom lokalnu u Kamdenu, pre tačno mesec dana. Pozvao me je da plešemo salsu, a onda nismo prestali sve do zatvaranja. Morali su bukvalno da nas izbace i onda smo otišli kod mene. Bilo je jasno da će se veče tako završiti, ili kod mene ili kod njega.

Alehandro je iz Karakasa, visok, raščupane duge crne kose, u njegovim prodornim tamnim očima sam se izgubila čim sam kročila na podijum. A kada osetim njegove čvrste šake oko mog struka, jasno mi je da tu i pripadaju. Da, to je ljubav, u to sam ubeđena. Mora da bude kad se tako osećam.

Danas je, srećnim slučajem, dan pauze u pozorištu, i zato sam odlučila da mu priredim iznenađenje: otići ću do njega u mom seksi kompletu pod kaputom i ješčemo opruženi na krevetu poslastice koje sam nakupovala u *Fortnam end Mejsonu* (što inače sebi ne mogu da priuštiti, ali kad je u pitanju posebna okolnost, dozvoliću sebi da potrošim nešto svoje uštedevine), onda ćemo da radimo nešto superromantično, kao što je zajednička kupka uz sveće. Sad kad malo bolje razmislim, nisam sigurna da li uopšte ima kadu u stanu... I tuširanje bi dobro došlo, a kao muzičku pozadinu bismo koristili neku senzualnu muziku.

Srećom, stanuje u Barnetu, u blizini metroa, pa ću samo malo da pešačim jer mi se hladan vazduh uvlači pod kaput i guzovi su mi se već zaledili.

Neki momak upravo izlazi iz zgrade koja bi trebalo da je Alehandrova. Mogla bih da ga pitam da li sam u pravu. Dobro, priznajem, nikada nisam bila kod njega, ali smo jednom delili taksi koji je prvo odvezao njega, a zatim i mene do mog stana.

„Izvini, ovde stanuje Alehandro, je l' tako? Visoki tamnopusi momak sa jakim latinoameričkim akcentom...“

On me nesigurno gleda. „Ne znam da li se zove Alehandro, ali neki takav momak živi na četvrtom spratu.“

To je Alehandro, ubeđena sam.

Brzo se penjem, rizikujući da padnem preko stepenica zbog visokih štikli.

Kucam na vrata i dok čujem korake kako se približavaju, brzo ras-kopčavam kaput, a kada vidim kako se pomera brava, razgrćem ivice i ponosno se pokazujem. „Srećna mesečnica!“